

1. Hogy - ha em - ber há - zat é - pít
Is - ten se - ge - del - me nél - kül,
Ott a mun - ka hi - á - ba kél.
Ha Is - ten nem ör - zi né - pét,
És a vá - rost meg nem óv - ja,
Az ör - zők - nek sem - mi hasz - na.

2. Hiába keltek fel reggel, / Nagy későn feküdni menyén, / Alig esztek a kenyérben, / Mit kerestek verejtékkal, / Holott kit az Isten szeret, / Annak könnyen ád eleget.
3. Akinek gyermeki vannak, / Szép ajándékkal láttatik, / Mely az Istentől adatik. / Kedves áldása az Úrnak: / Láthatja ő magzatait, / Önnön méhe gyümölcsseit.
4. Ó, mely drága adományok, / Hogy az ily apró gyermekek / Ékesen felnevelkednek, / A fiak pedig olyanok, / Mint nyilak a jó kézívben, / Az erős vitéz kezében.
5. Nyilván boldognak mondatik, / Ki bővölködik azokkal, / Rakva ő tegze nyilakkal. / Szégyen őrajtuk nem esik, / Ha ő kevély ellensége / Hangosan szólal ellene.